

Dunajská žena

Život obyvatel u vody byl odjakživa nebezpečný. Lidé, ať už to byli rybáři nebo lodníci, měli velký respekt ze síly tohoto živlu a neustále se báli ohrožení silami přírody. Nespočet příběhů nám vypráví o strašidelných událostech. Vyprávění o děsivých neštěstích, zkázu přinášejících bouřích a povodních, ale také o podivných vodních bytostech kolovala po staletí.

Mořské panny vypadají jako krásné lidské ženy. Mají dlouhé zlaté blond vlasy a obzvlášť krásnou tvář. Jako jemná skřítčí stvoření s bílým závojem se vznášejí a hlavy jim zdobí vodní věnce, když se jako příliv vynořují z vln. Jen s rukama a nohama to není jako u lidí. Nemají prsty a místo nohou mají ploutvovité, šupinaté, lesklé rybí ocasy. Když vystoupí na břeh, jejich odlišné nohy zakryje bílé, splývavé roucho. Jen mokrý lem šatů prozrazuje, odkud pocházejí.

Palác krále mořských panen Danubia se údajně nachází na dně Dunaje ve Vídni. Je postaven z modrého skla a obklopen překrásnými lekníny. Žije tam se svou ženou a dcerami mořskými pannami, kterým se také lidově říká dunajské ženy. Uvádí se také, že ve skleněném zámku dunajského panovníka jsou hliněné nádoby, v nichž jsou drženy v zajetí duše utonulých.

V malé rybářské chýši nedaleko vídeňských hradeb, bydlel starý rybář a jeho syn. Jednoho chladného zimního večera, kdy byl Dunaj celé týdny zamrzlý, oba seděli v teplé světnici a opravovali staré sítě. A jak bylo o takových večerech zvykem, vyprávěl starý rybář všelijaké historky o zlých i dobrých duších a o pohádce O dunajské ženě. Náhle se otevřely dveře, světnici se prohnal studený východní vítr a ve dveřích stála dunajská mořská panna. Oba rybáři zkameněli strachem. Stařec udělal znamení kříže, chlapcovy oči a ústa zůstaly otevřené. „Myslím to s vámi dobře, nebojte se,“ řekla krásná dunajská mořská panna. „Přicházím tě jen varovat. Můj otec, dunajský panovník Danubius nařídil na několik příštích dní silný jižní vítr. Zanedlouho se prolomí led a vlny zaplaví oba břehy. Vaše chata a celá vesnice se zatopí. Rychle se zachraňte, je to naléhavé!“, řekla a mrknutím oka byla pryč.

Ti dva si mysleli, že sní. Přesto informovali všechny sousedy. Všichni se rozhodli během chvilky vyklidit své chýše. Již ráno druhého dne foukal silný jižní vítr. Břehy řeky byly během krátké doby zatopeny, z vody vyčnivaly jen komíny nuzných chatrčí.

Konečně přišlo jaro. Jarní květiny očarovaly louky u břehu řeky. Slunce vysušilo zvlhlé chatrče a rybáři se usídlili ve svých domovech. Všichni byli šťastní, jen mladý syn rybáře už nebyl stejný. Byl pořád tichý, jeho pohled bloudil do dálky a celé hodiny poslouchal šplouchání řeky. V noci nemohl spát a byl čím dál neklidnější. Otce bolelo u srdce, vycítil synovu touhu po překrásné dunajské ženě. Jednoho krásného jarního večera se mladý rybář vydal se svými sítěmi na řeku a už se nevrátil. Druhý den ráno sousedé našli jeho prázdnou loď. V síti ležící v lodi našli věnec z leknínů. Byl to jeho poslední pozdrav.

Od toho dne ve Vídni nikdo neviděl dunajskou ženu. Ale v městském parku u dětského hřiště můžete spatřit kamennou mořskou pannu s pár rybičkami zavěšenými v záhybech oblečení.